

[Edel Saunte.]

timer til en teoretisk diskussion på dette område.

Henning Rasmussen: Jeg ved godt, at man ved at tage ordet uden for ordførernes række netop i en sag af denne karakter løber en ganske særlig risiko for at blive beskyldt for at tage patent på den, som det ærede medlem hr. K. B. Andersen udtrykte det. Jeg ønsker imidlertid ikke på nogen som helst måde at gøre fordring på at repræsentere dansk ungdom eller de yngre generationer i højere grad, end så mange andre ærede medlemmer af det høje ting gør, men jeg synes, et par bemærkninger fra de bageste, yngste rækker her i salen må være berettigede i denne sag.

Det, jeg først og fremmest vil understrege, er, at denne sag har hele den danske ungdom, både i og uden for ungdomsorganisationerne, bag sig i langt højere grad, end jeg overhovedet kan mindes har været tilfældet i nogen sag siden krigen. De små forskelle, der er i opfattelsen af detaljerne med hensyn til, hvordan en eventuel hjælp skal gives, drukner fuldstændig i enighed om principet, nemlig at vi uanset de pletter, der findes, og som skal renses væk, herhjemme, nu og for alvor må gøre noget for at støtte befolkningerne i udviklingslandene i deres stræben efter bedre kår. Denne enighed er kommet til udtryk fra så at sige alle ungdomsorganisationer i de nordiske lande, den har været temaet på mange ungdomsmøder og -konferencer, og den har sidst været hovedtemaet på Dansk Ungdoms Fællesråds konference her i efteråret.

Jeg synes, folketinget har grund til at glæde sig over den enighed og den interesse, som ungdommen viser her. Jeg synes, den er et godt tegn. Specielt når man så tit hører, at dansk ungdom kun er interesseret i sig selv, er rent egoistisk og kun interesserer sig for ting til gavn for sig selv, er det godt at konstatere, at det måske er ungdommen mere end nogen anden samfundsgruppe, der har presset på for at få forøget støtten til de to tredjedele af menneskeheden, der har levevilkår under det anstændige.

Jeg vil gerne føje til, at efter min opfattelse ligger der i denne enighed en advarsel til de mennesker ud over landet, der tror, at der her i Danmark kan rejses en stemning

for at afvise en forøget dansk støtte til udviklingslandene under henvisning til, at vi også inden for landets grænser har store opgaver, der ikke er løst tilfredsstillende endnu — der har været nævnt Grønland, boligbyggeriet, uddannelsesproblemet og forskellige sociale problemer, og der kunne nævnes mange flere.

Jeg tror, at på samme måde som dansk ungdom kan se det, kan den altovervejende del af befolkningen se, at det stadig voksende svælg i levestandard mellem de velstående nationer og de fattige er den alvorligste trussel imod fred og sikkerhed i verden — og dermed også mod vor sikkerhed og fremgang — der overhovedet eksisterer, og at det derfor må være en hovedopgave for os at bidrage til at løse dette verdensproblem, samtidig med at vi løser de i denne sammenhæng mindre, hjemlige problemer.

Må jeg så have lov at gøre en indskudt bemærkning, som jeg egentlig ikke er så forfærdelig glad for at gøre. De fleste af de mennesker, der har en positiv indstilling over for disse ting, har sikkert bemærket, at de, der i dag er tilbøjelige til at afvise dansk støtte til udviklingslandene under henvisning til de hjemlige problemer, i meget høj grad er de samme mennesker, som, når disse hjemlige problemer skal løses, er blandt de mest afvisende. Jeg har den opfattelse, at Danmark har råd til både at løse de hjemlige problemer og at yde et rimeligt bidrag til løsningen af de internationale. Jeg tror også, at den danske befolkning kan se, at frygten for de økonomiske virkninger af, at udviklingslandenes befolkninger får produktivt arbejde, får beskæftigelse og bedre levestandard, gennemgående er ubegrundet. Enhver kan på den danske handelsstatistik se, hvilke af vore handelspartnere der er af værdi for os, og man kan ved at drage en simpel sammenligning se, at det gælder såvel internationalt som inden for landets grænser, at kun den, der har købekraft, er en kunde.

Jeg vil gerne understrege det, som det ærede medlem hr. Arne Bertelsen har nævnt i dag, og som hans partis ordfører i en tidligere sag i de foregående dage har været inde på, tanken om, at vi bør anvende vore overflødige landbrugsvarer på en fornuftigere måde, end vi gør i dag. Jeg tror,